

May 2

4 111

Sittensinens ja pageni 2 Rgr. 10 for.

Denna del har genom sinnet
H. Castrens förmedling erhållits
från U. L. A. år 1935.

1171. med blotta "varat" kan filosofien inte i längden
vara beläten, emedan "essentia sine essentia et sine
substantia" inte är bestämt, hvarken till kvantitet
eller kvalitet. Det är obegränsadt och har inga rela-
tioner. För att blifva något bestämt måste man
till essentia afven föga essentia och substantia, på
vida essentia, enligt filosofiens begrepp, om varat
har sin grund i essentia och substantia, eller
essentia och substantia måste grunden till es-
sentialitet. Vidare måste filosofien, för att full-
borda Personlighetsens Ide, till de metafysiska
bestämningarna essentia, essentia och substantia
föga vilja och förstånd hvilka egenheter
inte kunna finnas i essentia ting, hvadan
de ifrån essentia nödvändigt faktiskt i Per-
sonligheten. Till Personlighetsens Ide, höra på
ledes, enligt filosofiens bestämningar: essentia
essentia, substantia, vita, voluntas, intellec-
tus, hvilka sats i affeende på grund och
följd borde ställas i följande ordning. 1mo
Substantia, 2do Essentia, 3to essentia, 4to
vita, 5to Voluntas, 6to Intellectus, 7mo Consci-
entia, eller självföredvetande. Dessa 7 äro
alldeles nödvändiga bestämnds delar i
Personligheten. Hvad förnuftet angår
så hafva en del filosofer inte ansett det
vara alldeles nödvändigt för alla Per-
sonligheter. Så har till ex. Schlegel på-
stått, att Gud och Englarne hafva
förnuft, hvadan och Bruckner i bland
Guds själsförmågenheter lyttager en-
last vilja och förstånd, och subsume-
rar hjertats egenheter under viljan.
1172. Vi hafva i början af denna afhand-
ling sett, att ifrån ett essentia

fine Cogentia et fine substantia, samt att de
samma förmått, hvilka är en förfärlig lufs form,
som af sådana kallade nervösa och chumme
och liv och nervösa inte kunna contraheras
de utav vilka inte kunna betraktas som en
vilja väsenden utan utgåva och utgörelse
och af så och samma lufsform, hvilken
och till personligheten, de inte nödvändigt
håra de metafysiska bestämningarna Cogentia
och substantia, hvilka äro mera, på sitt
an metafysiska i afseende på dessa bestäm-
ningar på det nu nämnda läranen till af-
ringarne K. L. N. N. och anmärkningarna
att vilja och förstånd på sinne, uti filosofernas
Psychologiska Compendier, uti ett utredt för-
hållande till hvarandra och till jaget. Då Filo-
sopen upptager dessa grundbestämningars uti sin
personlighet, borde man äfven vilja uti sin
till förhållande de till till jaget eller till
vid utredandet. Om jag tänker och jag vill, ja
är jaget den nägne fragt som faller tankarna
i gång, och bestämmer viljans rörelser. Jaget blir
då ansvaret både för tankarna och viljans
Om viljan är något annat än jaget, men den
ende af jaget, ja är viljan inte fri friheten
finns då inte i viljan utan i jaget. Men är
viljan inte beroende af jaget, ja är jaget inte an-
svaret för viljans utgång. Som nu viljans och för-
ståndet förhållande till jaget, inte mig utredningen
blifvit af någon tankarna utredt, ja tankarna
vi inte bestämmt säga på vänt samuete, ja tankarna
Filosofen personlighet nödvändigt, ja till
håra vilja och förstånd. Det vill säga som
Filosofen tankarna kan säga på sitt eget ansvar alla
tankar och alla viljor, ja måsta man och
göra både viljan och förståndet fullkomligt
beroende af jaget och sådant fall måsta man
tän till hörd enbart jaget. Detta förhållande

förhållande tyckas också vara det naturliga
i filosofien, som vill vara ansvarigt för
alla sina handlingar för alla tankar för alla
viljor, ja för alla begär. 1173. Val kan filosofen i vilja fall abstrahera sig
från både vilja och förstånd som kan i
dessa förhållanden betrakta dem som abstrakta
vilja från jaget, som kan i dessa förhållanden
ögonblick betrakta dessa objekt som abstrakta
och af jaget, hvilken också de flesta tankarna
tillägna viljan en obegränsad frihet och till
det förståndet, men det är klart, att jaget
i ett sådant förhållande till viljan och för-
ståndet, inte kan vara ansvarigt för hvad
dessa på egen hand göra och låta, hvilken
och jaget, om det vill vara henne i huset, måsta
aningen utsluta viljan och förståndet från
sig, ifrån personligheten, ja och låta viljan
vara fri och förståndet präntant, eller också
måsta jaget taga både vilja och förstånd
på sitt ansvar, med det villkor, att vilja och
förstånd äro uti alla sina rörelser, ja och
underordnade, och fullkomligt beroende
af jaget, som då ansvarar för alla sina
begär och för alla sina tankar för alla
sina handlingar, för alla sina instinkter, för alla
sina drifter, för alla Temperament, ja för
alla förnuft, ja för vid det jaget tillägna
sig dessa sju sju sju sju, eller upptager den
i sinne af sin personlighet. 1174. Men vi hafva märkt uti en del Filo-
soper inte vara upptaga mera i sinne af
sin personlighet, ja hvad de tro sig kunna
med sin vilja måsta beherrskas. Sådant
utsluter Manternen den viljestiga viljan
ifrån sinne af sin personlighet och be-
ger endast sin vilja vilja i person-
ligheten, ja chumme till sinne af sinne
i hvad förhållande den väsendliga viljan
står till jaget. Chumme det ingående

är bevisat, att människans har två viljor, en
subjektiv och en väsentlig vilja, hvilket
hvarje innebarare tänker personlighets-
sa fråga vi nu endast, med hvad rätt, man
tänker Petrelli m. fl. skuter ifrån sig den
andra viljan och tillägnar sig den goda.
Kommer det ändå in på tillägnandet
de nästa vi, att tillägnandet af drifvet förtjyft
är vilka rätt och tillägnat, som tillägnandet af
den goda viljan. Vi hafva på flere ställen
stället anmärkt, att tilafasens bär, hvilka
sitt allena, att det i moraliskt hänseende
är rätt, att tillägna sig en sak som vilka är
fagets tillhörighet, utan i hvet det bör be-
viljas att den goda viljan är i metafysiskt
hänseende ~~en~~ afslutad från faget eller att
faget inte kan existera utan denna vilja.
Vi förmoda, att tilafasen vill förtjyft bevilja
att den goda viljan är fagets kreatur, eller att
faget har förbragt den goda viljan. Därför
gör visserligen tilafasens bevisning, att
faget eller hjälpet, d. v. Egoismen sids lefvan-
de personifierad i tilafasens Person har
makt att utan någon, någon makt, bifall
"realisera sin frihet" (manter) och föralla
sin vilja" A. S.). Ty om än människans lyf-
dras dertill af en "moralisk nödvändighet"
så vet man ännu inte hvilken moralisk
nödvändighet det kan vara som inte är
identisk med faget. Om den moraliska
nödvändigheten skulle vara någon ting
annat än faget (Egoismen) så är det ändå
osäkert, om en sådan makt kan af-
tilafasen inrymmas i Personlighetsens.
Den moraliska nödvändigheten kan ju
möjligt ^{vara} en sådan högre makt, som gör
faget herre vältet fördrifvt, och i afseende

fagets abstrakta eller till och med gör vältet på
faget, absolut frihet om faget inrymmas
eller trycker en sådan gift i sitt huf.
1175. Om därför faget vill bevara sin självstän-
dighet, så kan det verka i sig inrymmas annat
än hvad som ändringligen fördrag till faget
sitt existens, och ändå det, som faget kan
bevara, uttages faget i sin personlighet.
Faget kan inte vara svårare för en vilja
som inte är faget underordnad, eller heller, kan
faget arbeta för ett förhållande som tänker
annat än faget vill. Med ett ord: då faget i sig
inrymmas en vilja, så måste det vara och faget
vilja, som utgår från faget, och har faget ut-
tages ett förhållande i sin personlighet, så måste
det vara ett sådant förhållande, som inte tänker
annat än hvad faget vill. Förhållandet för faget
des inte vara präntant. Detta förhållande
emellan faget och de tvänne själförnågen-
heterna vilja och förhållande i hvetens hvetens
närhet med faget, eller Egoismens fördringen.
Härav göra vi den fullständiga, att Egoismen är
den förnåmsta magten i tilafasen. Person-
ligheten, och dess verktyg viljan och förhållan-
det inrymmas i faget nödvändiga för faget
själfständigt och verktyg.
1176. Äfven denna karaktär i psykologien
grinar tilafasen alldeles förklarligt och rätta
i vnesområde: hvarföre har människans
sitt hjälpsed utetade? Hvarföre har men-
skan sitt vilja och förhållande om detta allt
hvarje tjena till verktyg för Egoismen? Ni
har ju sagt att Egoismen är af djefvulen.
Ja visst, det är sant. Men om jag får
läsa att fråga: af hvilken har människans
sitt den subjektiva viljan, som Ni Her-
skuter ifrån? Ni har preculerat på länge
att Ni kunna bevisa, att den subjektiva
viljan är ursprungligen människans
egget verk. Den subjektiva viljan kan
ju tillkommit derigenom, att

da det kan finnas någonting, som icke kan
sin grund i ett väsende, men som upstod
vet man icke, om det är substans eller accidens,
endast det vet man att det är Existens.
1179. Materiens accidens eller Extrinsikan kan
dett icke vara, emedan lifsprincipen icke
är, allmän för all materie, för framt man
icke vill antaga den cläda materiens grund
krafter, för materiens lif. men substans
kan lifvet icke vara, ty då skulle tillafsen
förnuftet kunna en påfallande klämman
emellan rasiken och metafysiken.
Tänke om lifvet vore en substans, och
själen en annan substans, och knapp
vare sammanfatt af tre substanser
eller menniskan skulle bestå af 3 re
bestämt stälda väsenden. Och om
knappens lif vore ett väsende eller
substans, så kunde begreppet väsende
multiplex öfverlyftas på själen, lif, så
blefve knappens ett väsende, kroppslifvet
det andra väsendet, själen det tredje vä
sendet och själen lif det 4de väsendet
eller efter förträfflig indelning skulle det
blifva: värlifvet ett väsende, renlifvet
det andra väsendet, förnufts själen det
tredje väsendet, själslifvet det 4de väsendet
och kroppens det 5te väsendet och man
skulle det då gå med thealagerna, som
omöjligom kunna komma längre än till
triaditet, nemligen kropp och själ.
En filosofiskt flertal af väsenden på
le utdelas på tre grupper: kroppslif, själslif
thealagerna. Existentia vider icke

metafysiken. Vänta med sig när den för
logikerna till hjälp, man finner af de
gamla theiserna om Freenigheten, att
metafysiken och logikerna fått mynna
i: substantia på mer än thealag.
1180. demna vi nu metafysikens med allt dess
väsende i sig, och betrakta ett flyckskrift
Existential förhållande på kopula vi till
substantia, fine essentia, et fine substantia: i saken
grundens. För att nu få denna bestämda
"stens" till personlighet mätt med existensen
finna själfmedvetande, det blir då en själfmed
vetande Existens. men blotta själfmedvetande
uppfyller ännu icke personlighetens ide. Ett själf
medvetande, utan kännedömet, skulle
enligt alla filosofers mening, vara litet
dunkelt som karfvens eller patnets
själfmedvetande: mörklifvet. En men
niskan utan apparat till lyften finner
skulle vara en individ, icke person.
Ett djur säger man är ingen person, det
må man vara en rådjur eller elefant, också
djuret icke menniskan vara en person,
innan alla kennes anlag blifvit utvecklade.
Låt oss då antaga, att en själfmedve
tande Existens icke motsvarar personlig
hetens ide, ännu sedan vi utagat saken
medvetande till själfmedvetande.
1181. Genom själfmedvetandet blifver själfmed
vetandet talorare. men själfmed
vetaren icke själfmedvetet, lif vara en person?
Filosofen svarar på ofta med mycken flit
riofelse, uti det abstracta varat, då han abstraherar
sig själf ifrån, för eget subject ifrån,
själfva grunden till själfmedvetandet, det
kan betrakta, både kropp och själ som
objekt, ja ännu vilja och förstånd, som
kan betrakta som objekt, man är då

ett viljelöst och tankelöst självmedvetande och
oätknolis för all djupvårdens magt. Endast det
flora jaget kan man inte undvara emedan
man inte vill förlora sig själv. Men just detta
att man inte vill förlora sig själv eller förintas
bevisar att man ännu har vilja och egen kärlek
och att man ännu i det abstracta självmedve-
tandets tillstånd ~~ännu~~ tänker, det bevisar bäst
att man inte kan vara och vill inte vara ett
viljelöst och tankelöst medvetande. Samma
saker viljan och förståndet visar också i mitt-
skedet viljan och förståndet visar till jaget. Det
jaget som vill, det är jaget, som tänker. Vil-
jans är beroende af jaget, och förståndet är
beroende af jaget. Således är det jaget som
är det självständiga och fria, inte viljan och
förståndet. Jaget är den högsta magten i
Personligheten men ~~ännu~~ ett fullkom-
ligt fullständigt överkomligt medvetande. Det
målmanen, Personligheten, Iden, på nästa vil-
jan och förståndet uttrycks i Personligheten
men, såsom nödvändiga beröring för jagets
själfständigt och verkande.

1182. Med denna Freenighet, självmedvetande vilja
och förstånd kan vi få ett en Ideell Personlighet
men om jaget vill vara något mera än den näm-
nda målmanen, nämligen det ännu icke uttryckt
subjekt en grund hvar på jaget trivas. Detta subjekt
för självmedvetandet kan inget filosofiskt uttrycka. Vi
kunna inte säga bestämt att detta subjekt är ett avom-
tyt tänkbart är det inte att blotta Iden, kan vara
utan subjekt, på vilka filosofen inte allena kan
abstrahera sig själv ifrån sitt subjekt, eller ifrån
jagets väsende, ifrån sin egen självständighet
utan ännu betraktar Iden som ett subjekt. Det
nu Iden inte allena reell utan subjekt. Det
behövs ~~för behövs~~ i sinning ingen person
eller väsende till subjekt för Iden. Vi behöva
i förakt fall att uttrycka oss med en "Ideell Person-
lighet." I förakt finns det uti alla spiritualitets

Skiften, en nödvändig, chenne dunkel förståelse om
ett jagets väsende, hvaruti Iden har sin grund, men
för Compositet, endast af Personligheten, Iden är Iden
om ett jagets väsende inget lunda absolut nödvän-
diga; vi kunna mycket väl komma till rätta med
en "Ideell Personlighet." Vi behöva inte nödvändigt
hafva en "Fysisk, metafysisk, eller Anthropol-
Personlighet." Den Ideella Personligheten är
nemligen den frihet af alla Personlighets-
koncept från sitt eget subjekt, är jaget och
väsende till och med af den metafysiska nöd-
väändigheten. Det behövs inte vara ett subjekt
sitt eget väsende. Stället jaget ännu blott
behaftat ifrån den logiska nödvändigheten
då fört skulle jaget vara det atta frihet.
1183. Betrakta vi nu den Ideella Personligheten, som
reell, chenne inte subjekt, och på Iden, och i det
abstracta tillstånd, hvaruti i Personligheten, vi
få på det transscendental fältet, på kapitel för som
fria verktyg som Person, ingenting annat af
nåden är vilja och förstånd, samt självmedvetandet
eller till och med blotta medvetandet, som fört
ut som ett subjekt, hvar till medvetandet, kan fört
sig. Ja blotta betänket eller Iden kan vara tillräcklig
för den absolut fria Personligheten, på vilka en för-
man på Iden. ~~Med~~ och vetande ännu för-
hånga sig. Vid jaget således är Iden, vilja och
förstånd en Freenighet, som målmanen den
Ideella Personligheten. Om man dertil lägger
det afrensade betingade vilkonet, att jaget
är alldeles beroende af viljan och förståndet
eller alltid innehar den högsta magten i Per-
sonligheten, som på den Ideella Personligheten
färdig. Jaget kan då tillägna sig, på mycket
det betrakta af det afriaga, det kan jag komma
ett förnuft i färd af för Personlighet om
det på vill: det kan också anna det på vill, uttrycka
sammvetet i sin Personlighet, det kan också
läta kan förnuft förbundenheten under viljan
om jaget behövs den. Men som jaget är
den högsta magten i Personligheten.

det icke kan vara förent, så är nedan detta
vilkor en nägre samt som jag måtte erkänna
jag kan namnande föne sig och berande af sig huore
mot jaget måtte erkänna sitt berande af detta
vilkor. Ar nu också tänkbart, att Gud är en Ideal
Personlighet hvars jag är utan Subjekt således en
"Idea rebus" som icke behöfver något grundvillkor
för Jaget. Därför, så är detta icke tänkbart om
föreländare villkor, som måtte erkänna ett grundvill-
kor för Jaget. Därför, nemligen ett Subjekt hvars
ti Jaget skulle, och hvilket Subjekt icke är Jaget
och verkar. Så mycket måtte väl också dyck
en erkänna, om det kan icke glänt sitt eget
Upprinnelse, att jag är berande af ett grund-
villkor för Jaget. Därför, nemligen ett Subjekt som
var föne Jaget och vilket frambragt af Jaget
till detta Subjekt kan Filasofen vidfäst till
en vid resubstans, så kan abstrahera sig från
ett eget Subjekt, och är under denna abstraktion
en Ideal Personlighet, en viljande och tänkande
Ide, eller en "Idea rebus" utan Substantiel grund.
Huruledes en föreländare abstraktion kan vara möj-
lig på en vi viljat förut (utena R. S. 2:34).
§ 187. Vi veta äro färdighet, att menniskyan förta sig
jag icke är en Ide, skuru Heinrichs läsa, att den
är nedlag i lifskraften, vi måtte börja med lif-
principen, och derifrån höjds till Idén, till Jaget
och Personligheten. Denna Naturens andakt
berättas afslute, att lastnycka Jaget för
sitt Subjekt, från sin egen princip, vi måtte
erkänna, att Jaget har sin grund uti sitt sub-
jekt eller i den princip, som bär den förståelse-
heten. Men ju till denna fanning, förer oss
in i den menliga Personligheten Grund-
villkor, ty är det samt till Jaget har en
nådvändig grund för sin tillvaro, så är
Jaget ingen rättighet, att lastnycka sig från
sin egen princip, såsom det vill vilja

kan abstrahera sig derifrån. Grundvillkor för
Jaget. Därför, om det således finnas uti Jaget, princip
eller det hvarförent Jaget icke kan vara till och
verkar. En annan fråga är det med vad rättighet
Filasofen skiter i sin sig en del af sin Person-
het, de kan i person af sin personlighet. Men
mer endast i mycket som Jaget kan bekräfta.
Dä kan icke kan utbräna viljan, inngått
kan i sin Personlighet, endast den delen af
viljan, som Jaget kan "förstå", men den sub-
jektiva viljan skiter kan fråga sig af det
fråga, att Jaget icke kan bekräfta den sub-
jektiva viljan. Huruledes förkastar kan
icke afven de andra tankar i förståndet
om det fram af det subjektiva förståndet
och kates en annan jag vet icke hvilken tan-
kel Personlighet, bara för den subjektiva
viljan och det subjektiva förståndet.
§ 188. Af samant bekant, att Filasofen
icke inngått i person af sin Personlighet
eller endast i mycket mera och Personlighet.
Dä kan icke kan utbräna viljan, inngått
att Jaget icke kan fråga, dämpa eller tillintetgöra
alla hvarförent, så är kan den djupare i vilja
föregår "jag nu icke för minnet" jag tar icke för-
ramentet på mitt anse, det kan icke till min
Personlighet. En del Filasofen är djupare, de
taga allt detta på sitt anse, under den djupa
förståelse, att på den (Personlighet) bekräfta
hela angående. Dessa antaga "Jag vilja" mest
att rita afven alla begrepp. De Filasofen, som
icke inngått i sin personlighet men, ände
med sin jag vilja kan bekräfta, hvar de
berita, om någon annan är djupare kan
djupare, att Personlighet, att på sig till sin
djupare Naturen. De vidfäst sin förståelse
Naturen, men sin djupare Naturen vidfäst
de icke. Detta är i för sig, att bratt om
djupare Naturen till ett förståelse
djupare Naturen, hvar ingen rättighet
djupare Naturen, hvar ingen rättighet
djupare Naturen.

vara ansvarigt för tankarne, om de vara oberoende af jagviljan. Vi hafva förut utfatat, huru det förhåller sig med tankarne: de äro beroende af viljan, men icke endast af den vilja, som vilasafsen fattar till sig sitt medvetande, så som sin vilja, utan äfven af den subjectiva viljan, hvilket som vilasafsen icke vill bekräfta på sin vilja. (Hans afdeln. 11.)

1192. Det psykiska ansvarighets beviset för hela Personligheten beror dock på, om vilasafsen i själen af sin Personlighet innymer alla förmågenheter, som enligt den psykiska utvecklings lägen naturligen äro "genetiske" för alla Personligheters frut. med tillhjelp af Typologin kan det visserligen bevisas att vilasafsen i själen motvarande det filosofiska själsväsendet eller den metafysiska personligheten, förhållande till jaget som orsak till verkan. Men som grund till påståendet, hvad som jaget icke kan vara utan subject, d. v. s. utan sin egen princip, men om jaget inbillas på vara utan denna högre magt, på kan det icke vara ansvarigt för vilisprincipens verkningar; det kan icke vara ansvarigt för hvad vilisprincipen gör på verkande utan att den ideella Personligheten icke har någon "subjectiv ansvarighet" inman jaget helst "skädder" sig på vilisafsen, och blifver den "pubstantiella Personligheten". Ty, skurvärd vilasafsen vanligen antagas, själens, pubstantialitet kan kan, d. v. s. vis på frångångar hita sig till från sin egen pubstant, och själens frångångar sig annu vidare på det "pubstantiella" transcendentella fältet, såsom blott ideal Personlighet, den är jaget lösnymet från sin egen princip, men det kan alltså i denna verben bevisas, att vilisafsen är en "ideell Personlighet" ansvarigt.

på mycket mindre, som inget tankare tillit kan nat. hundra publikanten eller själsväsendet. Den filosofiska Personligheten måste således vara en "pubstantiell Personlighet", och såsom jaget måste kan vara ansvarigt för hela pubstanten 1193. Men då blis frågan: huru stort är jagets omfång? "jalen, jagas Heinbath, är icke en "mathetiskt punkt", den innehåller, metafysiska delar eller förmågenheter, likasom Personligheten innehåller delar, och dessa själens delar, som på i en ingående afhängigt förhållande till hvarandra, de bero af hvarandra inbörde, och på vilas detta beror icke kan vara blott tillfälligt, utan nödvändigt, på måste det afsever finnas en högre magt, som gäller den vilisafsen. Hvilken är denna högre magt i själens väsendet? Vilasafsen jagar: jaget är den högsta magten i denna väsen, ja! blis det min Herre. Är jaget pubstant, på måste "jagpubstanten" vara en svarlig för hela "jagpubstanten" som, jagpubstanten måste ansvarigt för hela sitt inre på allt omfång. Men är jaget accidens, på kan icke jaget vara ansvarigt, för, hvad den högre magten, eller pubstanten gör, och later, månt om måste accidensen vara pubstanten inderbörde, eller accidensen måste vara berörande af pubstanten. Hvad själens på sin fritt väsen verkar, blott måste jaget rätta sig efter, om jaget är, accidens, men då blis jaget icke ansvarigt för sina handlingar, utan jaget, principal, pubstanten blis ansvarigt för jaget, handlingar, men detta kan Egoismen omöjligt talas; Egoismen vill anfrana helst på alla sina handlingar, och som det icke kan bevisas, att jaget kan vara af egen kraft, på som blott ideal Personlighet, så ger det ingen annan utväg än att jaget tager på sig pubstantens ansvar, och blis "pubstantiell Personlighet" icke. "Ideell pubstantiell" ett denna fält, är jaget själsväsendet, eller det "concreta medvetandet".

1194. Men genom detta "metapsyffiska" uppställningen
 kan Egoismen lätteligen hamna i Klammor.
 antingen måtte den ännu en gång ripa sig lös ifrån
 den Metapsyffiska nödvändigheten, och pålysa
 agera Helt och fullt blott Ideal Personlighet eller
 dock måtte den undersökta sig dels Metapsyffiska
 nödvändigheten, och tåga på sig ansvaret
 för allt hvad kan såsom substantiell personlig-
 het gas och läter. I fläro faller stället, kan på
 den omöjligheten, att kan dock såsom "skrad"
 varellst, icke har gjort sig själv svaranden
 det hemliga och hemliga medvetandet lig-
 ger till grund, att jag icke är utan princip eller
 grund för sin tillvar, samt att den Ideal
 personligheten icke kan existera i och för sig re-
 tant måtte psyffiskast i sitt väsende. I andra
 sidan måtti. Namnen dels metapsyffiska
 nödvändigheten, som säger: jag är grundens
 för ditt västa, jag är prästande och mig som den
 kan den Ideal personligheten intet utsträffa.
 den abstracta Ideal, kan endast "idealitet"
 d. v. s. i bildningen lasniska sig från sin
 princip och sålunda bilda någon klam. men
 grundtanke kommer med förklarad tydlig-
 med det vittnes bånd att Ideal kan sin grund, kan
 sin innersta grund vti ett självväsende, och
 denna uppställning var påre Idem.

1195. Vår afvies det en annan metapsyffisk omöjlig-
 het, som säger: "substantia non existit ante effec-
 tum suum" "kvad som icke en del följandes påfaller att
 anden tillkommer" i instanta, kvad på fläro
 följa, att substantien och Idem är samtidigt. Men
 den tanken påre kommer Aldrig mig veder-
 gå. Filosofin, att Idem kan skapet för egen
 uppställning. Alltså det en Allomfattig tänka
 ett Adam, att Idem d. v. s. jaget har sin grund i
 sitt följande; i själv väsendet i substantien, och på
 Idem denna substantien förstås, icke kan vara.
 I andra sidan kommer icke heller Idem eller
 jaget att substantien olika varallegnys det

ligger Alltid ett litet kärntä onellor självmedvetandet
 och själv väsendet, och detta kärntä förstås på
 Egoismen det kärntä betydelse, ty då Egoismen i en
 öfver, ville säga Alltid för och alltså af substän-
 tion, kan den i andra sidan icke vara och påfaller
 af sin uppställning. Egoismen vill vara en "förel-
 ställning" men måtte vara en substantiell per-
 sonlighet. Just kärntä bestar nu följande att på tåga
 Egoismen till följande, under den metapsyffiska råd-
 vändigheten, att då Egoismen vill stå på sig själv
 för sin princip kan dock Alltid följande på vara
 pått vti sin princip vti substantiellitet, kvad
 utan kan icke kan framkom existera eller psyffisk
 om vti denna spiritualism, finnes en god framtan
 om materialism, det god intet till följande.

1196. Slut. Jag uppställning det är jag men det är också
 icke jag, ty jag är både själv och själv väsendet, utan
 en "produkt af väsendet" genetiskt frambragt
 af substantien, hvilket med tillhjälp af tyd-
 ligen "kärntä" beräknas, kips principen var påre
 Idem kan mer eller mindre. Men i principen kan
 icke Idem vara, utan vti om. Såvitt är
 förklarad med mellan jaget och jaget, påfaller
 den skapade varelsen. Men deraf följande
 uppställning göras från meningssam. Till Egoismen
 vi veta endast att meningssam kan lif. Kan
 är kan på självmedvetande och om påfaller
 ett lif, kvad på begreppet väsende icke göra
 kan tillstå. Gas, på att dock detta lif nödvändigt
 förstått med jaget på till vti att jag utan lif
 icke läter tänka sig. Till personligheten
 en kips kärntä af den, såsom afväsende viladt
 är icke blott självmedvetande, utan påfaller
 tänke, kvad på ett barn i moderlivet icke
 anser för Person. till och med efter födelsen
 anser icke barnet vara en person, ingan
 det kammit till sitt fulla medvetande.

1197. Nu är den substantiella personligheten
 "icke självbildad" såsom den Ideal. Det vill
 säga, med substantien eller själv väsendet
 anser, kan jaget icke säga. Jag har skapat
 viljan, jag har skapat förståndet.